

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **H. H. N.**, zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 7. 2014, č. j. CPR-3305-5/ČJ-2014-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 A 37/2014 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-65208-136/ČJ-2011-000022 ze dne 30. 1. 2014. Tím bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území České republiky, byla stanovena na jeden rok. Žalobci byla uložena povinnost vycestovat do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup, byl stanoven na okamžik, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České

republiky. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahovaly důvody znemožňující vycestování.

[2] Důvodem vyhoštění žalobce bylo opakované porušování právních předpisů, kterého se dopouštěl tím, že pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza. Žalobce namítal, že v České republice žije v dlouhodobém vztahu se svojí přítelkyní, a proto by na něj mělo být pohlíženo jako na rodinného příslušníka občana EU podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o správním vyhoštění navíc představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nicméně zdůraznila, že žalobci bylo již v roce 2004 uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let, protože pobýval v České republice bez cestovního dokladu a bez víza. Žalobce poté neúspěšně žádal o azyl a od 8. 2. 2005 již nedisponoval žádným druhem pobytového oprávnění. Od tohoto dne až do 25. 2. 2010, kdy bylo po zajištění žalobce policií Inspektorátu cizinecké policie zahájeno řízení o správním vyhoštění, pobýval na území České republiky neoprávněně.

[3] Podle žalované nelze na žalobce pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože nesplňuje žádný z důvodů uvedených v tomto ustanovení. Vztah žalobce s jeho českou přítelkyní nelze považovat za vztah s cílem realizovat skutečný rodinný život. Jeho cílem je spíše získání pobytového oprávnění v České republice. Správní vyhoštění žalobce proto bylo vůči jeho soukromému a rodinnému životu přiměřené. To dokládají i výsledky pobytové kontroly provedené v uváděném bydlíšti žalobce dne 27. 6. 2013. Během ní bylo zjištěno, že zde není jménem žalobce označena žádná z domovních schránek, ani zvonek. Žalobcova přítelkyně na dané adrese bydlí v bytě 1+0, ale společně s ní tam sdílí domácnost právě večeřící muž slovenské národnosti. Žalobcova přítelkyně během pobytové kontroly uvedla, že tam se žalobcem bydlí zhruba půl roku. Žalobce označovala jménem H., ale jeho pravé jméno neznala. Byl prý zrovna v práci někde v Praze, ale neví, jakou konkrétní práci vykonává, ani kde ji vykonává. Sousedka žalobcovy přítelkyně uvedla, že tam žalobce nikdy neviděla, rozhodně tam nebydlí, protože v daném bytě bydlí už jen muž slovenské národnosti.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Městského soudu v Praze. Namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu a rovněž jeho nesprávné hodnocení, zejména pokud jde o vztah žalobce s partnerkou, občankou České republiky. Závěry žalované nemají oporu ve spise, protože z provedených důkazů jednoznačně vyplývá, že sdílí společnou domácnost. Hodnocení správních orgánů je proto přepjatě formalistické, protože vycházelo z jedné domovní prohlídky, při které se žalobce nenacházel ve společném bytě, což ovšem nepostačuje jako spolehlivé zjištění skutkového stavu. Dále namítal nepřiměřenost zásahu, spočívajícího ve správním vyhoštění do svého soukromého nebo rodinného života.

[5] Městský soud žalobu zamítl. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobce žil ve společné domácnosti se svojí partnerkou, a proto na něj nebylo možné pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Tvzení žalobce a jeho přítelkyně nebyla věrohodná, městský soud je stejně jako správní orgány považoval za účelově učiněná s cílem vyvolat dojem trvalého soužití. Žalobce ani jeho přítelkyně nepředložili žádné důkazy, které by závěry správních orgánů vyvracely. Žalobce navíc začal svůj vztah rozvíjet až v roce 2013. Městský soud v té souvislosti odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle kterého zásah do rodinného života, o němž cizinec ví, že je díky jeho imigračnímu statusu nejistý, povede k porušení práva na respektování rodinného života jen výjimečně. Neshledal proto nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Vzhledem k dlouhodobému protiprávnímu

pobytu žalobce na území České republiky městský soud shledal veřejný zájem na vyhoštění cizince silnějším, než je zájem žalobce na zachování jeho soukromého a rodinného života.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností, doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 10. 2014. Zároveň s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl zdejšímu soudu, aby jí přiznal odkladný účinek ve smyslu § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tomuto návrhu Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, vyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

[7] Kasační stížnost se opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel tvrdí, že rozsudek městského soudu je nezákonný a nepřezkoumatelný. Městský soud nedostatečně přezkoumal rozhodnutí správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Sám pak neodůvodnil svůj rozsudek přesvědčivým způsobem. Ve správním řízení byl zásadním způsobem porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), protože nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Současně byl porušen § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen bez jakýchkoliv návrhů zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch stěžovatele.

[8] Městský soud se řádně nevypořádal se všemi žalobními námitkami, resp. stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým bylo toto vypořádání provedeno. Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců lze rozhodnutí o správním vyhoštění rodinného příslušníka občana EU vydat pouze v případě, že ohrožuje bezpečnost státu, závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, nebo ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území. Podle § 15a odst. 4 přitom platí, že ustanovení zákona o pobytu cizinců, týkající se rodinného příslušníka občana EU, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Tvrzení žalobce a jeho přítelkyně jednoznačně potvrzují sdílení společné domácnosti. Městský soud se však bezdůvodně přiklání k závěru správních orgánů a odmítá soužití stěžovatele s jeho partnerkou jako účelové, aniž by vyložil proč. Jeho závěry jsou proto nepřezkoumatelné. Správní orgány i městský soud nesprávně posoudily jeho postavení jako rodinného příslušníka občana EU a nedostály svým povinností na vydání řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí. Tím došlo k porušení práva na spravedlivý proces.

[9] Správní orgány dále nerespektovaly § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, protože rozhodnutí o správním vyhoštění je evidentně zcela nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání a zasahuje nepřipustně do soukromého a rodinného života stěžovatele. Městský soud mu navrhuje, aby si své záležitosti vypořádal po vycestování z území, ačkoliv takový postup není možný, protože se nebude již moci do České republiky vrátit a jeho rodina ho nemůže do domovské vlasti následovat. Zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele se ale správní orgány, a poté ani městský soud, nezabývaly. Jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Uložené správní vyhoštění navíc nerespektuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992; dále jen „Úmluva“). Pobyt bez platného oprávnění samozřejmě není správný, ale správní vyhoštění nesleduje žádný ze zájmů podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Zájem na ochraně soukromého a rodinného života stěžovatele proto musí převážet, protože důvody pro uložení správního vyhoštění zcela evidentně nekorespondují se zcela zásadní újmou pro stěžovatele a jeho rodinu.

III. Vyjádření žalované

[10] Žalovaná byla přípisem ze dne 2. 1. 2015, č. j. 1 Azs 160/2014 – 39, vyzvána k vyjádření se ke kasační stížnosti stěžovatele ve lhůtě 2 týdnů od jejího doručení. Této možnosti ovšem nevyužila a k návrhu žalobkyně se nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Přitom přihlédl i ke skutečnostem, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu (*IV.A*), poté námitkou nesprávného posouzení postavení stěžovatele jako rodinného příslušníka občana EU (*IV.B*), a následně námitkou nepřiměřenosti správního vyhoštění vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele (*IV.C*).

IV.A) K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu

[15] Stěžovatel namítá, že městský soud nedostatečně přezkoumal rozhodnutí správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a sám pak neodůvodnil svůj rozsudek dostatečným způsobem. Ve správním řízení nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch stěžovatele. Rozhodnutí žalované proto mělo být krajským soudem zrušeno pro porušení ustanovení správního řádu o dokazování (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu).

[16] Podle Nejvyššího správního soudu je tato kasační námitka nedůvodná. Z § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69). Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že správní orgány postupovaly v daném řízení (vedeném *ex officio*) tak, aby zjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatele. Tomuto závěru nasvědčuje i provedení pobytové kontroly ze dne 27. 6. 2013, jejímž cílem bylo blíže objasnit skutkový stav. Stěžovateli také byla ve správním řízení dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohl v tomto smyslu i předložit důkazy. Stěžovatel tak ovšem neučinil a ani v žalobě či kasační stížnosti žádné další skutečnosti, které měly být opomenuty, neuvedl. Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány přihlížely ke konkrétním okolnostem tohoto případu. To, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatele, ještě neznamená, že tím porušily jednu ze základních zásad správního řízení. Městský soud proto v tomto ohledu nijak nepochybil.

IV.B) K námitce nesprávného posouzení postavení stěžovatele jako rodinného příslušníka občana EU

[17] Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že: „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník: a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; (...) nebo c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území.“ Ustanovení §15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanoví, že „[u]stanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že (...) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.“ Podle § 15a odst. 5 zákona o pobytu cizinců se pak „[u]stanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky“. Podstatou celé této námitky je proto posouzení toho, zda stěžovatel ve správním řízení hodnověrně doložil, že má se svojí přítelkyní trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ní ve společné domácnosti.

[18] V rozsudku ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010 - 73, Nejvyšší správní soud uvedl: „Zjištění správního orgánu, zda se jedná o cizince, na něhož dopadá § 15a odst. 4 (...) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, má v řízení o uložení správního vyhoštění zásadní význam, neboť na něm záleží, podle jakých ustanovení zákona bude věc správním orgánem posuzována. Správní orgán není povinen vycházet ze samotného tvrzení cizince o vedení společné domácnosti s občanem Evropské unie - toto tvrzení musí být v řízení prokázáno relevantními důkazy. Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neobsahuje legální definici pojmu „společná domácnost“ (...). Pod tímto pojmem je třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně ubraňují náklady na své potřeby. Shodně vymezuje pojem „domácnost“ § 115 občanského zákoníku a neexistuje důvod, proč vykládat pojem „společná domácnost“ obsažený ve zmíněném ustanovení zákona o pobytu cizinců odlišně.“ V rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 - 63, pak Nejvyšší správní soud upřesnil, že „[v]ztah obdobný vztahu rodinnému [§ 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců] musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je citovaný zákon v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES vymezuje.“

[19] Podle Nejvyššího správního soudu žalobce hodnověrně nedoložil, že má se svojí přítelkyní trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému v jeho úzkém chápání podle zákona o pobytu cizinců a že s ní žije ve společné domácnosti, jak ji vymezuje české právo. Během pobytové kontroly dne 27. 6. 2013 bylo naopak zjištěno, že stěžovatel na tvrzené adrese společného soužití vůbec nebydlí. S jeho přítelkyní tu v bytě velikosti 1+0 bydlel jiný muž. Ani její vlastní nejistá tvrzení během pobytové kontroly nespověděla o tom, že by žila se stěžovatelem. Jejich následná prohlášení během správního řízení proto nemohla zjištěné skutečnosti přesvědčivě vyvrátit. Závěr o soužití stěžovatele s jeho přítelkyní, natož trvalém, v jehož rámci by společně uhrazovali náklady na své potřeby, proto nebylo možné učinit. Stěžovatel se tak nemohl opřít o § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců a využít záruky, které jsou přiznány rodinným příslušníkům občana EU, což městský soud dostatečně odůvodnil. Tato kasační námitka je proto nedůvodná.

IV.C) K námitce nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele

[20] Stěžovatel dále namítal, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy. Při přezkumu tohoto zásahu je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně

a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, § 106).

[21] Nejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; a z judikatury ESLP zejména *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).

[22] K prvním třem kritériím Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel pobýval na území České republiky více než 5 let neoprávněně. Již předtím mu bylo uloženo správní vyhoštění, které žalobce nerespektoval. Tím závažně narušil veřejný zájem na kontrole imigrace a na tom, aby se na území státu nezdržovali cizinci, kteří svým dlouhodobým negativním postojem k dodržování zákonů dávají najevo svou neúctu k právnímu systému hostitelské země. V České republice podle spisového materiálu pobývá minimálně od 7. 4. 2004. Dne 25. 2. 2010 byl zajištěn a stejného dne bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění. Rozhodnutí žalované proto bylo vydáno po více než 4 letech od zjištěného porušení veřejného pořádku, přičemž ze spisového materiálu nevyplývá, že by stěžovatel v této době porušoval veřejný pořádek jiným způsobem.

[23] Ke kritériím, týkajícím se soukromého a rodinného života stěžovatele, nutno zohlednit tvrzení stěžovatele, že zde má od roku 2013 přítelkyni. V době rozhodování žalované však v žádném případě nešlo o dlouhotrvající vztah vysoké intenzity. To potvrdila i výše zmíněná pobytová kontrola. Vztah se svojí přítelkyní však stěžovatel založil (pokud vůbec) v době, kdy oba věděli, že zde pobývá nelegálně, a že je proto jejich vztah od počátku nejistý. Stěžovatel navíc nemá v České republice děti. Správní vyhoštění by proto nepředstavovalo zásah velmi podstatného rozsahu, jako by tomu bylo v případě dlouhodobě trvajícího vztahu, ze kterého by vzešli potomci.

[24] K posledním třem kritériím Nejvyšší správní soud podotýká, že tu stěžovatel nemá silné sociální a kulturní vazby. Doposud neovládá český jazyk a není na Českou republiku vázán ani po ekonomické stránce. Jak správně uvedl i městský soud, ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel sice v průběhu správního řízení tvrdil, že v zemi původu nemá žádné rodinné příslušníky, ale v rámci výslechu dne 7. 10. 2013 uvedl, že ve Vietnamu žijí jeho rodiče a čtyři sourozenci. Stěžovatel proto má ve své domovské zemi pravděpodobně silnější vazby než v České republice. K tomu je třeba přičíst, že nerespektoval dříve uložené správní vyhoštění a nevycestoval ze země. Opakovaně proto porušuje imigrační pravidla. Stěžovateli bylo v době rozhodování žalované 33 let. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by jeho zdravotní stav byl jakkoliv nepříznivý, nebo že by stěžovateli bránil ve vycestování ze země.

[25] Nejvyšší správní soud zejména odkazuje na význam pátého kritéria, na které klade ve své judikatuře důraz i Evropský soud pro lidská práva. Pokud byl rodinný život rozvíjen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede to zpravidla k závěru o zjevné neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ve věci *Biraga a ostatní proti Švédsku*, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, § 50; či *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, 26. 1. 1999, stížnost č. 43279/98, nebo *Andrey Shebashov proti Lotyšsku*, 9. 11. 2000, stížnost č. 50065/99). Komentář k Úmluvě uvádí, že stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co jejich pobyt byl z určitého důvodu nelegální, jsou běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem, který má pravomoc odmítnout stížnost, pokud lze rozhodnutí o její nepřijatelnosti učinit bez dalšího přezkoumání (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).

[26] Na základě tohoto hodnocení Nejvyšší správní soud neshledává správní vyhoštění nepřiměřeným vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Správní vyhoštění na dobu jednoho roku je přiměřeným prostředkem k dosažení legitimního cíle ochrany veřejného pořádku. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že městský soud s odkazem na výše citovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva velmi pečlivě vyvažoval mezi zájmy stěžovatele na straně jedné a veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku na straně druhé v rámci testu proporcionality, jehož odůvodnění je velmi přesvědčivé. Podle Nejvyššího správního soudu proto bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi právem stěžovatele na respektování soukromého a rodinného života a protichůdným veřejným zájmem ochrany veřejného pořádku.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[28] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu